

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščyčeni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njedźela adventa.

Łut. 21, 25—36.

Tón Anjes rěči wo šwojim poslednim pschichodže a wón jo wobkruczi s tymi słowami: „Njebjo a semja budžetej šahincž, ale moje słowa njebudža šahincž!“ W našim šćenju mamy woboje: adventski čas chze byčž pokutny čas, naš dopomnjo, šo našy hnadny čas nimo khwata a šudženje Bože pschindže — ale tež wješkely čas; pschetož w Jesušu Křystu šo naše wumóženje pschibližuje.

Šowjesčž wo poslednim advence teho Anjesa.

1. Wón wěsčze pschindže!

2. Duž wachujče!

1. Šbóžnik rěči wo wulkich zejchach, kotrež šo w šwěče stanu k pschipowjedanju šuda, kotryž na šwět pschindže. Šotom Jesuš šašo pschindže, šudžicž žiwych a mowych. Šošebite podawki šu šo pschezo mēle pschi wážnych poděndženjach w historiji Křystuškowneho kraleštwu. Šodny šo njebjó roštorhnye a džiwna hwěšda šo šjewi; čiči piatš šarža semja a šlónzo šwoju jašnosčž šhubi. Ale wěšta njewěra njecha nicžo wo tym wjedžecž. Šoni maja s poslednim šudom šwoje šmēchi, dokelž šo jeho boja. Šalošny wotšud čaka na njewěryjnych: „Łudžom budže šo šeznyčž psched štrachotu a woczakowanjom tych wězow, kiž na semju pschincž dyrbja.“ Tón Anjes wěsčze pschindže, pschetož jeho šłowa nješahinu. Ša to paš mamy ša šwědčženje šud nad israelskim ludom, kotryž Šbóžnik w tutym

šćenju wěsčezi a kotryž je pschishoł, kaž je wón praji: „Ša šchlachta njebudže šańcž, hacž šo to wščitko štanje.“ Šidowška šchlachta je wošala, tón wěcny žid hacž do kónza dnjom. Druhe ludy šu šo šhubile, ale tón lud je wošal psches wšcitke pschescžehanja a pruhowanja jako njepowalne dopošamo ša Křystuškowne šłowo. Šamny duchowny mēješke prawo, kotryž na praschenje krala Šjedriča Šulkeho, šchto je wěšte dopošamo ša wěrnosčž biblije, praji: „Šidži.“ A tak šo tež dopjelni, šchtož tón Anjes praji wo kónzu šwěta. Šo je šłowo našeho Anjesa Šesom Křysta, a šchtož wón praji, to wón džerži.

2. „Šehodla wachujče kóždy čas a modlče šo, šo byščeže doštojni byli čeknyčž temu wšcitkemu, šchtož šo podacž budže, a wobštacž psched čłowškim šynom.“ „Š wěcnošcž, šłowo hrimanja!“ tele šhutne šynki šlincža nam do wutrobny nad druhim adventom teho Anjesa. Ale dwaj šłaj njepschecželej štaj s nami na pučžu, kotrajž naš wotdžeržujetaj, šo šo na wěcnošcž hotujemy, dokelž naš pschezo šašo do šechernosčže nuts kolebataj. Šo je šwět se šwojimi žadošcžemi, kotryž šnutškwowneho čłowjeka šajědojčža. Šo je tón pschibóh, ke kotremuž šo mlodošcž modli a na kotrehož tež šarschi rad hladaja a šo nad nim šwješkeluja. Druhi njepschecžel šu štarosčže, kotrež naš wobčezuju na pučžu našeho podrožništwa. Wěsčze by njeprawo bylo, hdy by tón Anjes tych šwojich šahycž chžyl a šo ša nich štaracž njechał, ale tehdom budža wone šamjenje, kotrež jeho do šłubiny čahnu, hdyž wón pschi štarosčžach šabudže to jene, šchtož je nušne. Duž štašny k pravemu adventštemu pschi-

hotowanju a wachujmy. W śwěće śwětej czejny, to budź naše heřlo. A hdyž my tež tudy na śwěće nje-
doczafamy druhy advent teho Anjesa, naša šmjertna hodźina
je hodźina rošbudženja. Jako w lěće 1597 mór šakha-
džesche, pěšnješche Filip Nikolai, jako bě 1400 cželow nimo
jeho doma nješenych, tón krašny thěrlych: „Wotucze, tón
hlóš waš woła!“ Jako cži mrějazy a hlaj, my šmy žiwi!
Wachujće a modlće šo! Našha modlitwa je strowjenje do
wěčnošće. My cžefamy śwětej s jeho žado-
sczemi, šo bychmy junu stejecz mohli psched šwojim advent-
skim kralom; pschetož jeho je to kralestwo a ta móg a ta
cžesć wot wěčnošće hacz do wěčnošće.

Šamjeń.

Šhto tyšhi a šhto pošyluja.

Tu Bože domy starja,
Šaj semja, njebjęša:
Šlej, šłowo Bože traje
A wěcznje wostawa.

Tu wumrjecz widžiš, cžahnyč
Wšchěch Božich wotročkow;
Tón hospodač njej šmjertny,
Kž pyta winizow.

Šso minu wuklincžane
Tu Bože šwjedženje:
Šam krašnosć Boha Anjesa
Šak wšchědnje šjawna je.

Tam s blukej lampku džělba
Wot Šhrysta wotpadnje:
A krašnosć jeho mjena
Ššes kraj a morjo dže.

Tam šłaba cžrjódka mala
Šhze pomhacž pohanam;
A njej Wóh Anjes tež šo šnaje
A k jejnym studnicžkam.

Handrij Zejler.

W cžemnym dole.

W šalu wulkeho wojeřskeho lazareta w Barlinje jedyn thoprola
abo džępatnik na šuchocžinu bjesnadžijnje thory ležesche. Jako
wojeřski duchowny k jeho ložu pschińdže, wón džesche: „Šhtož
čhzeće mi Wy prajicž, knjes předarjo, to hižom dolho wěm. Ša
šym s Königsberga, měšta „cžištych smyšłow“, a šym Šanta
študował.“

„„Nó“, wojeřski šarač rjekny, „„dha mžemoj tež wo Šantu
hromadže rěčecž, jeli je Šam to prawje. Šhto dha šče wot Šanta
cžitali?““

„Kritiku cžištych smyšłow“. Ššym hacz do primy pschišol,
potom wustupich a do wojakow džěch.“

Wón běšche thětro doma we šwojim šarym mudrostniku. Du-
chowny šo jeho potom woprašča: „„Šče tež Šantomu knihu:
„Kritika praktiškich smyšłow“ cžitali?““

„Ně, to nješšym! Še Šant tež tajku špišal?“

„„Wěšo, a to je jara powucžaze, šhtož w njej šteji. Čhzu
Šam jeno jenu šadu prajicž, kotraž je mi tak w pomjatu wo-
štala: „Wóždy cžlowjek cžin tak, kaž šebi pscheje, šo bych wšchitžy
cžlowjekojo cžinili!“ Nětko ras prajcže, luby mlody pschecželo,
mžecže Wy rjez, šo šče to pschezo we šwojim žiwjenju cžinili?“

Wy džě wjazy daloko k wěcznosći nimacže, a w tajkim padže šebi
cžlowjek žanych illužiow nječini, njeje to wěrnó?““

Wón se šwojimaj horjazymaj wocžomaj šararjej thutnje do
woblicža hladašche a potom šnapschecžiw: „Ně, to ja nješšym
cžinil.“

„„To je šrudnje“, šarač džesche, „„dha Wy we tamnym
šwěće šwojeho pschecžela Šanta njenadeńdžecže, tón je šnajmjeńšča
kruče po dobrych počinkach živy byl.““ Duchowny thoremu ruku
posćiczi a džesche.

Ša nětko dny wón šako do lazareta pschińdže. Wón drje
jeho postrowi, ale nimo jeho loža k druhemu thoremu džesche.
„Njepschińdžecže Wy ke mni? šo wón woprašča.

„„Ně“, ja wšchak wam ničšo dale prajicž njemóžu, Wy džě
hižom wšchitko wěcže.““

„Ach, — pójče tola! Ša wot teho cžaka, šo tu Wy běšcže,
nješšym špacž mohł. Ša šym šo se šwojimaj šarschimaj roškoril
a šo s tróžkanjom jimaj žyle wozusobnik, a nětko dhrbju wumrjecž.“

„„Štaj dha Waju šarschej hišcže žiwaj?““

„Moja macž je hišcže živa, ale ja dolho wjazy pišak
nješšym.“

„„Nó, je-li Šam prawje, čhu macžeri pišacž a jej prajicž,
šo ju Wy wo wodacže prošcže.““

„Šaj, cžinče to!“ wón s wulnym hłošom rjekny.

Šnydom šarač tu pódla thorožža tón list pišasche. Šotom wón
ke thoremu džesche: „„Luby mlody pschecželo — ja šym Wašche
dla kufk w Šantu cžital, a pschi tym na jene šłowo trječich, kotrež
Wy šnano šwojemu pschecželej Šantej wěricže. Dhrbju je Šam
prajicž?““

„Šaj, prošču!“

„„Šant ras rjekny: „W tch tyšazach knihow, kotrež šym
w žiwjenju cžital, mje žane šłowo tak trošchtowało njeje, kaž to
psalmške šłowo: „Hdyž ja runje thodžu w cžemnym dole, njeboju
šo žaneho nješboža; pschetož ty šy pschi mni, twój prut a kij
trošchtujetaj mje!“ Ša myšlu, Wy šče nětko tež w cžemnym dole;
šnano tež Waš tole šłowo trošchtuje.““

„Šaj, to je pak tež rjane; s wotkal to šłowo je?“

„„Nó, ja čhu jo Šam ras žyle wucžitacž.““ Šarač cžitasche
jemu 23. psalm.

„To je rjane; nochzeće mi tu knihu wostajicž?“

„„Wěšo, lubjerady.““ Duchowny jemu hišcže nětko šłowa
prajesche a jeho dušchu temu Anjesej poruczi.

Šsi dny pošdžišcho cžerpjazy wumrje. Wothladowaza šotra
pak powjedasche, šo wón testament wjazy s rukow položil njeje,
ale je wjele w nim cžital a potom cžišche wušnył.

F.

Šnjesbožil.

Jedyn wěrjazy šchescžijan, kž bě s pschelupzom w Šarmenje,
mějesche w oktobru 1903 w bliskosći italskeho měšta Benediga
wulke nješbože. Wón čhysche w cžemnosći hišcže jedyn cžah,
hižom wotjědžazy, wužicž, šmyli pak, na njón škocžiwšchi, s ruku
wóšne pschimadko, padže pod koleša a wóšta ležo; prawu ruku jeno
hišcže w kručach na cžěle wišasche, prawu nohu běšche wjazy
krócž šlamana, jejne delne šhibadlo rošmjecžene, hłowa a thribjet
šranjenej. Tajkeho jeho namakachu. Wón bě pschi wědomju, jako
jeho do šastanišcžoweho twarjenja nješechu. Š tymi njemnohimi
italskimi šłowami, kotrež mžesche rěčecž, wón Šesufa, šwojeho Anjesa,
šhwalesche. Wón nješbojesche šo žaneho nješboža; Anjesowy
prut a kij jeho trošchtowaschaj. Šnydom jeho do Benediga do
thorownje dowjesechu, hdyž operirowazy lěkar dospołne wotewšacže
praweje ruki bjese wišeho kómbženja pschedewša. Wóřy po tym
jeho mandželska s Němzow k njemu pschińdže; ta list wo wob-

stejnosczi swojeho wboheho muža domoj pišasche. Duž thory swoje prěnje słowa, kotrež wón po šhubjenju praweje ruki se swojej lěwizy pišasche, žoninemu listej podstaji. A kak te rěčachu? „Džakujće se so kóždy čaš sa wscho Bohu a temu Wótzu w mjenje našeho Snjesa Sesom Khrysta (Efes. 5, 20.) Žako bu potom móžno, czežtofranjeneho do Němzow wróćo domjesč, wón se swojimi pscheczelemi, kotřiž běchu po njeho pschischi, hiščeje w thorowni thwalbnj thěrlysch spěwasche, prjedy hač jeho na dwórniščežo njekechu.

Ma sem je wjele njewuprajneho hubjenstwa, horja, czěmnjch pucžow kschiza, ale žana czěmnoscž tyšchnoscze njeje, kotraž so nješwětkli a njewujasnja, tač rucze hač mjeno Sesuž do wutrobj šwěćzi a so Boža luboscž i wěru japschimuje. Hač so wo wudowu jedna, kotraž pschi kaschczu swojeho muža i czjrdku džěczimi do czěmnego pschichoda hlada, hač šchědžiwaj starschej swojeho nadžijepolneho šyna w mlodoštnjch lětach bėdijecž widžitaj, hač so šwětnj muž pschisłobžeršy i bšótom hanibj wobmjetuje — kóžba czěmnota horja, boloscze, staroscžow, srudobj so šwětkli, tač bóršy hač pruhi Božeje luboscze do njeje padaju. Sesuž je prajil: „Sa šym šwětko šwěta“ — hdžez wón jastupja, tam so wschitka czěmnoscž jasnj. Wón, kiž je tač wjele šylšow wušuschił, wón šam, kiž šylšy licži a wě, czechodla so plakaju, samože naš woprwdžez troschtowacz, hojicž, wumozecž.

Boža luboscž džiwja na wumozenje twojeje dušce, twojeho wěczneho šboža. Wón chze, so by ty k wědomju swojeje winj pschischoł a ruzj po hnadze wupschestrjel. Ty dnrbiš w czěmnjch dole šmjertnjch mrołow Sesužowu pschitomnosč spóšnacž a wufnyč, psches wěru prajicž: „Sa njeboju so žaneho njesboža; pschetoz Ty šy pschi mni!“

Ma advent.

(S. Sturm.)

Słóš: Sesuž moja nadžija —

Stawaj a so pschihotuj,
Šlaj, twój kral nětk pschidžez k tebi;
Wrota jemu wotantuj,
Wutrobne joh' pscheprosch k šebi,
Pucž jom' runaj i radoščez,
Kiž šej žada hospodu.

Wopomá, kak je bėdžil so,
So by wěcznj mēr czi dohyl;
Snješk je wschitko hubjenstwo,
Twoje dla šam w šmjerczi pobyl,
A je šašo k Wótzej šchoł,
So ty šbóžnosč dostacž mohł.

Witaj hoščez lubeho
We šebi nětk i nutrnoscžez,
Šhotuj jemu bydlencžko
W swojej dušchi i ponižnosčez;
Zyle jemu poddaj so,
Njedch czi jene je a wscho.

Džerž joh' krucze kóždy čaš,
Njedaj jemu wotšal cžahnyč,
Ani njedaj ženje šaš'
Wěru, luboscž k njemu španyč;
Pschetoz i nim šy jenicžy
Šbožownj a šbóžnj ty!

Suriy Bróšl.

Wschitko je hotowe.

Psched něhdže dwěmaj lětomaj w Amerizy nahladnj theologa wumrje, kotryž na swojim šmjertnjm ložu wufna: „Ženje šebi myšlil njebudžich, so móže špominanje na šmjercž cžlowjekej tač wjele wješela a radoščez pschihotowacz, kač ja to nětkole šacžuwam, hdžez je mi šmjercž bliska.“ Dale tónle wjelešlawjenty wucženy rjetny: „Wschitka moja theologija dawja so do teje krátkeje šady hromadu wsacz: Sesuž Khrystuž je do šwěta pschischoł, hřešchnikom šbóžnjch cžinicž.“

Wohlad do krašnosčez „Kralowskeho kwaša“ šmėdžishe tež hiščeje psched swojej šmjercžu šnatj Šan Arndt šcžinicž, kiž je knihi „wo wěrnjch šichescžijanštwje“ špišal. Wón bėšche wo šlowje přėdowal: „Kotřiž se šylšami wušuwaju, budžez i wjelešlawcžez žnjecž.“ Bóršy na to so wón na thorołožo lehnj, i kotrehož njedyrbjesche šašo štanycž. Sa čaš swojeho czerpjenja wón ras do šłódkeho drėmka padžez, i kotrehož njejabj wotucži, wuwolawšchi: „Sa šym jeho krašnosč widžal, jako krašnosč jenicžkeho narodženeho šyna wot Wótza! O to bėšche krašnosč, kiž žane wošo widžalo, žane wucho šylšchalo a do žaneho cžlowjeka wutrobj pschischił njeje. Tule krašnosč šym ja widžal!“ Wjecžor wón hiščeje rjetny: „Nětko šym pschewinyl!“ — Šnydom na to da wón swojeho ducha wot so.

F.

Pubicze šwojich njepschecželow.

(Štónčzenje.)

Nětkotre hodžiny bėchu so na tajke waschnje i cžicha a i mērom minyle. Ma dobo hajnika šylne kšapanje pschi komornjch durjach se španja budžesche. Maštróžanj štanj a so praschesche, šcho je so štalo. Šedyn i jeho hajnikšich bojasnje šawoła: „Mišchtrje, młhnl je wot žadlaweje tholery nadpadnjenty! Šeli so dowolicze, chžemy jeho rucze i domu do jeho bydla donjesč, so so wy se swojej šwójbu njenatašcze.“

„Wóh šwarnuj, to so štač njekmė!“ rucze so rosšudžiwšchi šwětnj muž wotmolwi. „Wothladajcze wboheho thoreho, kač je to lėkar wufasał a kač šym waš wucžil. Šnydom so šwoblekam a pschidbu šam, so bych ja wschēm pohladal.“

Pschede wschēm šwoju mandželštu wołasche a jej wupowjeda, šchož bė runje šhonil a wobšamnył. Wona bė se wschēm i nim psches jene. Wšaschtaj džěščzi a jej w pošleschczach horje do łubineje komornj donješeschtaj. Ma to so dele do jštwy k swojemu hoščez wrócžischtaj. Tu so jimaj žadlawj, wutrobu łamazj napohlad dostja. Młhnl žalošnje so torhajo so we swojim ložu walesche. Ma jeho woblicžu a cžele bėchu wschē šnamjenja rucze morjažeje thoroščez widžecž. Hajnik hnydom po lėkarštwu, kotrež bė i wobhladnivosčez i cžakom kupil, šhwatašche a jo thoremu da. Wón tež wschē druhe šredli wufasa, kač bė to lėkar postajil. Žona so do špěcha da, so by wscho tač derje a rucze, kač jeno móžno, wobštarala. Šsabuwow šam pola žaloštnje czerpjazeho młhnlka wosta. Še šobuželnivosčez na thoreho hlada. Š luboscžiwaj ruku jemu šymny pót i cžola treje a wscho cžini, šchož jeno wě a samože, so by jeho boloscž pomješchil.

Tola hiščeje druha ból, hiščeje šuwowishe wojowanje w młhnlowej wutrobje njemdri. Čžim bóle so Šsabuwow wo njeho próžuje, čžim pschecželnischo jeho wothladuje, čžim bóle šda so thory jeho bojecž a šamo jeho wócžko šnjescž njemóže. Šak swoje woblicžo we hłowaku šshowa, pač so i pjaščzomaj do cžola pjerje, mjes thm so so žadlawj pošmėwł wošoło jeho hubj štorhujez. Nětkole na dobo we ložu štanje a i rapazym hłoškom woła: „Njedótkicze so mje! Čžiščicze mje i domu do lėka won. O mój Božo, twój šud je žalošnj a šuwowj.“ Ma to so šašo šmėruje a do loža padnywschi wocži šacžini, kač so chžyl špacž. Tola bóršy šašo

woczi woczini a chwilu bojasnje a struchliwje na hajnika shladuje. Skonczi je pať strach jeho wutrobny i nješmėrnymi słowami wurasy: „A hdy by wscha cziwila hele na mnje pschischla, dyrbyu a chzu rėczecz. Tu ƒo pali“ — wón pofasuje na wutrobu — „fať helſki wohen. Ja nješym hėdny teho, ſchtoť je ƒwojej žonu ja mnje cziwiſch. Ešym hėrſchi a žadlawiſchi hacť dźiwje ſwėrijata w puſcziwje. Pſchetoť wjedź, hdyť žadlawu ſhorosć we ƒwojich ſtawach ſacžuch, ƒym ja wjecženjom lacžny ł tebi pschischol, ſo bych wať wschitkich nakasyl a ſahubił. A nėtko daj ƒwojim ludžom pschińcť a mje do lėša won cziſnińcť. Mėžno, ſo potom wėtr we mni woczichnje, a ſo helſka cziwila pschėstanje.“

Mješbožowny cziwjeť strach ƒwojeje wutrobny a ƒwėdomnja wurasywſchi mucžny a wuſtaty ležesche. Hajnik pať bė wschėn wuſtrėžany a ruzy ſtylnywschi i plakazywaj woczomaj ł njebyu shladowasche. Groša jeho pschimasche pschi tajkej nješničomnoſczi jeho njeſcheczela. Wschė ſtawy jemu hrjachu, ſo by ſkėstneho cziwjeťka i ƒoža wutorhnył a jeho pschėd proh ƒwojich durjom ſchmėrnnył. Tola — wón wuhlada w tutym wofomiku ſnamjo ƒwojeho ſchizowaneho Šbėžnika; wón ƒlyšesche ſłowa, kotreť ƒo wot njeho i drjewa pollecza a hańby ł njebyu wolachy: Wótče, wodaj jim! Wutroba ƒo jemu napjelni i wodawozej a ƒo ƒmilazej lubosću. Wón mőzesche nješbožownemu, kotryť bojasnje a strachocziwje na njeho pchladowasche, ruku podacť a jemu troſchtujzy prajicť: „„Wėh tebi wodaj, ſchtoť ƒy mi a mojim ƒwobjnym w dźiwjej ſašlepjenosći ſtareje ſkeje hdy pschimyſlił. Wodam tebi i zyłej wutrobu, fať njech mi Wėh ras na mojim ƒmjertnym ƒožu moje hrėchi woda a mje i hnadu pschiwosnje. Nėtko pať ƒo wobrocť ł temu, kotryť mőze ƒam jenicťki tebe je wscheje winy wumėž a tebi ſbėžnosć dacz.““

A miłym a pscheczelniwym ſłowam, kotreť bė hajnik rėczal, wschėhomėžny Wėh ƒwoje haj a hamjeń da. Nad dźiwje ſchumjazymi a howrijazymi wodami lijeńzy ƒo teť tu pscheczelniwa tuczel mėra wupinasche. Anjes nad žiwjenjom a ƒmjerczu ƒmjertnemu jandzelej kiwny, derjeczinjazy pót i njeho wuſtupi. Hdyť naſajtra rano wotuczi, wuhlada hajnika a jeho ƒwėrnu mandželſku lubosćiwje pschi ƒwojim ƒožu ƒėdžazeju. Wón nowu žiwjenſku mőž we ƒwojich ſtawach cziwesche. E zyłej nutrnosću ƒo ł Bohu modlesche, kotryť bė jemu wodał a jeho pschėpuſchėzil. Wón ruzy ƒwojeju nadobneju wothladarjom ł wutrobje a hubje tłėczesche a ƒlyšy ſjednanja, dźala a lubosće ƒo po jeho ſpadnijentymaj ližomaj ronjachy. Po nėkotrych dnjach mőzesche ƒo mlynl i ſhoroloža ſbėhnyć. Wón bė wot ſkeje ſhorosće wotthorik; tola ſchtoť bė hiſchėze wjele rjeńſcho a lėpje, wón bė teť i Bohom a cziwjeťkami wujednany.

Wschelake i bliſka a i daloka.

— 1. dezembra ƒwjeczesche Anjes ſarať Anjeť w Delnim Wuješdže cziły a czerſtwy žadny 50 lėtny ſaſtojniſki jubilej. Hdyť je wón wrenje 4 lėta ƒwojeho duchowneſhe ſtutkowanja Łuczaniſkej woſadze ƒlužit, je wón nėtko 46 lėť i ſararjom w Delnim Wuješdže. Duť bėsche ƒo zyła Wuješdžanſka woſada hotowala je ƒwojim lubym ƒwėrnym duſchowpaſtyřjom, kiť je psches ƒwoje dołholėtne duſchowpaſtyřſke ſtutkowanje i ƒbėžnym domom, i ƒbėždej ƒwobjbu hromadu ſroſčentny, tón jubilejſki džen ƒwjeczicť. Ešwje-dženſki czał ƒo do 11 hodź. wo wby ſeſtupa a czehnjesche pod ſnykami hudźby ł ſarje. W czału bėsche ſaſtupjeſtwo kollaturſtwa, žyrkwine a gmejnſke ſaſtupjeſtwo, wojeſtke a ſpėwanſke towaſtwo, Anjeťa wuczerjo je ſchulſkimi dźeczimi. Pſchėd ſaru wuſpėwa najprjedy ſpėwanſke towaſtwo ſbožow a žohnowanje pschėjazy ſpėw.

Na to mėjesche Anjes rendant Diema poſtrowjazy rėcz na Anjeťa jubilara a wunjeke jemu ſchrocžnu ſławu. Potom hibasche ƒo czał, do kotrehoť Anjes jubilať, pschėwodžany wot nėhdže 20 Anješow duchownych, ſaſtupi, do Božeho doma. Tam mėjesche ƒo wutrobny- poſbėhowaze ſemſchenje, na kotrymť ƒo w ſhėrluſchach a psches drohe ſłowo Bože dźal njebjeſtemu Wótzej ſpėwasche ja miłosć a hnadu, kotruť bėsche ƒwojemu ƒlužobnikej ſpožčil, kiť mőzesche 50 lėť w jeho winizy dźėlacť. Po ſemſchach ƒo czał ſažo na ſaru poda. Tam rėczesche Anjes ſuperintendent Kuring we wutrobny- hnujazych ſłowach Anjeťej jubilaraj, jeho mjenujo muža mėra, porjada a pomozhy. Wón cziťasche ſbožopſchėjaze pišmo konſiſtorſtwa, w kotrymť wone ƒwėrne duſchowpaſtyřſke ſtutkowanje Anjeťa jubilara dźakownje pschėpėnawasche. Na to jemu wón psches kralowſku miłosć ſpožčeny rjad czerwjeneho worjoła i ličžbu 50 pschėpoda. Anjes juſtižny radžicel Koſt pschėpoda i wutrobnyymi ſbožopſchėjazymi ſłowami rjany dar kollaturſtwa a woſady, je ƒlėbornych nožow a widlicžkow wobſtejazy, Anjeťa duchowni darichy ƒwojemu ſaſtojniſtemu bratrej ƒlėborne ližy. Wot ſnatych a pscheczelow doſta druhich rjanych darow lubosće. W 1 hodź. mėjesche ƒo ƒwjedženſka hoſczina w hoſczėnzu. Tu ƒo hiſchėze nėkotre ſłowo wurėczja na Anjeťa jubilara a wón ƒo ja wschitke wopofaſma lubosće wutrobne podžakowa. Safo towaſch i młodosće jeho Anjes ſarať em. Wroſka poſtrowi, Anjes ſarať Ešyfora-Minaſki, ƒyn Wuješdžanſke woſady, wupraji dźal Anjeťej jubilaraj ja naſhonjenu lubosć jako tón, kotrehoť bėsche Anjes jubilar prėnjeho jako Wuješdžanſki ſarať wuſchėzil. Wėh luby Anjes, kiť je Anjeťa jubilara žohnowal na dołhim wuczu jeho žiwjenja a jemu tónle kraťny ƒwjedžen docžakacť a tať rjenje ƒwjeczicť dał, wobradž jemu teť ƒwėtly wjeczor jeho žiwjenja!

Stote hrėncžko.

Chzesch Anjeťicť — ƒlužit!
Chzesch wuczicť — wuſnit!
Chzesch ƒo wjeſelicť — czerp!
Chzesch žitny być — mřej!
Chzesch mėcz — dawaj!
Chzesch žnjecť — wuſymaj!
Chzesch namaſacť — pytaj!
Chzesch wobthowacť — trjebaj!
Chzesch doſtacť — proſch!
Chzesch roſć — wužitaj!
Chzesch lubowacť — wėť!
Chzesch wėricť — poſłuchaj!

F.

Daliſche dobrowolne dary ja wbohe armeniſke ƒyroty:

E Porſchiſteje woſady psches Anjeťa ſararja Krugarja:
Wot G. w R. wotkaſane 100 hr. — np.
E Katečanſkeje woſady:
M. M. i Komorowa 3 " — "
Hromadže: 103 hr. — np
W mjenje wobohich ƒyrotow wutrobny dźal.

Gólč, redaktor.

„Bombaj Wėh“ njeje jenoť pola Anješow duchownych, ale teť we wschėch pschėdawarńjach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtacť.